

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Theologia Scholastica

Mayr, Anton

MDCCXXXII

Art. IX. Solvuntur Objectiones.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-84303](#)

ens sum. Ita mea postrema voluntas est.

358. Prob. 5. conclusio. Concilia generalia, non nisi raro, magnaque cum difficultate, ac privataram Ecclesiarum dispensio, possunt celebrari: sepe etiam propter bella, vel alia plura impedimenta, omnino non possunt haberi: interim tamen sepe potest contingere, ut vel noviter orta heres, in principio debeat opprimi, ne malum latius serpat: vel veritas aliqua necessaria debeat declarari: ergo, si Christus non aliam infallibilem regulam reliquisset Ecclesiae, ei non satis prospexisset: ergo non solis Conciliis, sed etiam Successoribus Petri, infallibilitatem attribuit; nec enim post Concilia aliis convenientius tributur, quam Successoribus illius, super quem Ecclesiam suam Christus edificavit, & pro cuius indefectibilitate in fide rogavit.

Confirm. Vel debent convenire ex tota Ecclesia, per omnes quatuor orbis partes latissime diffusae, Episcopi, saltem ex omnibus regnis aliqui: vel tantum ex quibusdam provinciis, aut regnis: neutrum dici potest: ergo prob. mi. si debent convenire ex omnibus provinciis, quando separari poterit, eos ex ultimis Sinarum, Americae, aut Africæ regionibus, adfuturos? quandiu etiam abesse debebunt a suis diocesibus? quanti semper sumptus, & a quo fieri debebunt, in tam vasta itinera? Si autem dicatur, debere eos tantum convenire ex sola Europa, tunc forte ab aliarum provinciarum incolis revocaretur in dubium, an Concilium Oecumenicum fuisset. Sed hoc omisso (quia non videtur posse omnium adventus expectari) saltem ex pluribus provinciis, & regnis, Episcopi convenire debebunt: at etiam isti aegerrime convenire possunt, cuius rei manifesta probatio habetur ex Tridentino Concilio, aegerrime tandem congregato, de quo inferius n. 414. Unde, quo amplius dilataretur Ecclesia, eò difficilius haberi posset remedium contra emergentes errores, qui tamen pro ampliori illius extensione facilius nascentur.

359. Prob. 6. conclusio. Si Papa in controversiis fidei, etiam extra Concilium definitis, posset errare, posset etiam errare tota Ecclesia: consequens est falsum: ergo & antecedens. prob. ma. Pontifex etiam extra Concilium est Vicarius Christi, est Caput Ecclesiae, est Magister, & Doctor fidelium omnium, ut probatum abunde a n. 327. ergo debent ei præcipienti fideles omnes, adeoque tota Ecclesia obedire: ergo, quando sub anathematis poena proscribit aliquam propositionem, tanquam hereticam, jubetque illam non afferi, vel defendi, sed afferi ei oppositam, debent fideles, seu Ecclesia, talam propositionem rejicare, & oppositam amplecti: ergo, si ipse posset errare, posset etiam Ecclesiam in errorum inducere.

Confirm. Multa jam Concilia provincialia, a Pontificibus approbata, recepta sunt a tota Ecclesia, tanquam infallibilia, & er-

rores ab iis damnati, ab omnibus, tanquam hereses, sunt rejecti. Item sacros canores etiam Ecclesia universalis recipit, & definitions de fidei articulis, in illis contentas, infallibilis credit: & tamen plurimi canones a Pontificibus extra Concilium conditi sunt: ergo, si in his error dari posset, posset in errorem induci tota Ecclesia. Tandem, cum Concilia etiam generalia, ut dictum n. 353. agnoverint hanc infallibilitatem Pontificis, si tamen ea revera non daretur, Ecclesia in iis Conciliis errasset.

ARTICULUS IX.

Solvuntur Objectiones.

360. O B. 1. Quando Christus Dominus dixit S. Petro: *Et super hanc petram adificabo Ecclesiam meam.* Matth. 16. v. 18. per petram non intellexit S. Petrum: sed vel confessionem fidei, ab eo factam, vel se ipsum; quia Christus solus est fundatum Ecclesiae, ut dicitur 1. Cor. 3. v. 11. vel certe intellexit omnes Apostolos, quorum nomine Petrus tunc loquebatur: cumque Apostoli tunc repræsentarent Ecclesiam, illa verba spectant, non ad solum Petrum, sed ad totam Ecclesiam. Resp. neg. ant. licet enim forte in aliquo sensu, adhuc magis allegorico, vel tropologico, explicari illa verba possint de confessione fidei, ut aliqui SS. Patres quandoque explicant: tamen primaria intentio Christi erat designare S. Petrum personaliter.

Quamvis enim in lingua Latina differant inter se genere *petra*, & *Petrus*, non differant in Syriaca lingua, qua Christus usus est; nam vocabulum *cephas* significat petram: adeoque verborum Christi sensus quasi est: *Tu es petra, seu cephias, & super hanc petram, seu cepham, adificabo Ecclesiam meam:* & Latinè potuissent verba Syriaca verti: *Tu Simon es petra, & super hanc petram &c.* voluit autem Latinus interpres potius uti vocabulo, terminacionem masculinam habente; quia S. Petrus erat ejusdem generis. Certe particula *hanc* denotat clarè, Christum loqui, de illo, quem petram appellavit; alias nulla esset connexio.

Sed neque Christus omnes Apostolos allocutus est; non enim dixit: *Ego dico vobis:* sed: *Ego dico tibi:* nec Petrus propriè loquendo tunc omnium nomine locutus est, quasi ipsi hoc ei mandassent; cum Patres communiter sentiant, Apostolos non habuisse eandem revelationem cum Petro: sed tantum, racentibus reliquis, solus Petrus locutus est id, quod alii loqui debuissent. Multò minus potest intelligi illud dictum ad Ecclesiam directum; alias sensus esset: *Et super hanc Ecclesiam adificabo Ecclesiam meam:* quod est ridiculum. Adde, ut recte observat Maldonatus in e. 16. Matth. & hunc versum, quod absurdum sit, dico.

re, Christum toties mutasse personam, quin id indicaret: & ideo obscurissime locutum fuisse; cum statim subdat: *Et tibi dabo claves regni cælorum:* ubi utique Petrum, & non Ecclesiam alloquitur, elque prærogativam aliquam conferendam promittit.

361. Nec dicas, Christum solum esse fundatum; nam quando *1. Cor. 3. v. 11.* dicit S. Paulus: *Fundamentum enim aliud nemo potest ponere prater id, quod possum est, quod est Christus Jesus:* intelligitur de fundamento omnium primo, quod simul est lapis angularis: non autem de fundamento secundo; cum idem S. Paulus *ad Ephes. 2. v. 20.* dicat: *Etsi cœnes, & domeſſici DEI, ſuper adiſcari ſuper fundamen‐tum Apoſtolorum, & Prophetarum, ipſo ſummo angulari lapide Chriſto Jeſu.* & *Apoc. 21. v. 14.* dicatur *murus civitatis cœleſtis habens funda‐menta duodecim, & in iſis duodecim nomina duodecim Apoſtolorum Agni.* Si autem omnes Apoſtoli poſſunt dici funda‐mentum, multò magis tale poſteſt dici S. Petrus: nec eſt absurdum, in ſenſu mo‐rali plura funda‐menta admittere.

352. Accedit Sanctos Patres, & Con‐cilia, quæ citavimus à *n. 327. & seq.* co‐muniſime explicare dictum Chriſti Domini ad S. Petrum in noſtro ſenſu. Solus forte S. Auguſtinus *tr. 124. in Joann.* apparen‐ter oppoſitus eſt, intelligens per petram Chri‐ſtum: ſed Cornelius à laſide ait, Sanctum Auguſtinum non fuſſe peritum He‐braicæ, aut Syriacæ linguae, & hinc pu‐tasse Petrum à petra diſcum, quaſi Petre‐ium; cum tamen conſtet vocem cephas ſignificare Petrum, & petram. Addo, S. Auguſtinum ibi tantum veſle, Chriſtum eſſe principalem petram, ſeu funda‐mentum pri‐muſum: non autem negare, S. Petrum eſſe funda‐mentum ſecundum; aliaſ ſibi clare con‐tra‐diceret; nam ſerm. *1. de cathedra S. Petri* (qui eſt *15. tuſ de Sanctis, ſeu 74. tuſ in appendice*) ſic ſcribit: *Dicente Domino: Tu es Petrus, & ſuper hanc petram edificabo Eccleſiam meam.* Petrum itaque funda‐mentum Eccleſia Dominus nominavit, & dignè funda‐mentum hoc Eccleſia colit, ſuper quod Eccleſiasti adiſcii alti‐tudo con‐ſurgit.... quia dignum eſt, ut funda‐mentum hoc in Eccleſia honoretur, per quod ad cælum conſenditur. & quia forte aliquid dicet, hunc ſermonem non eſſe certò S. Auguſtinī (quaenamvis Eccleſia ex eo lectionem deſumperit in Breviario ad festum car‐bore S. Petri, quod merito ei conciliat ma‐gnam auſtoritatē) idem Sanctus ſerm. *2. de cathedra S. Petri* (qui eſt decimus ſextus de Sanctis, & negari non poſteſt eſſe S. Auguſtinī) verba Chriſti: *Tu es Petrus &c.* ex‐plicat ſicut nos, & inter alia de S. Petro ait: *Recte conſortium meretur nominis, qui con‐ſortium meretur & operis; in eadem do‐mo enim Petrus funda‐mentum ponit. Pe‐trus plantat.*

Quod ſpectat ad eos, qui per petram intelligunt confeſſionem fidei, & verba Domini explicant, quaſi voluſiſſet dicere

Christus: *Super hanc fidem edificabo Ec‐cleſiam meam:* iſti facilè cum noſtra fe‐tentia conciliantur; nam recte obſeruat Cornelius, *hanc fidem non ſumi in abſtrac‐to, ſed in concreto, prout ſciliſſet erat in Pe‐tro:* atque adeo juxta hos auſtores Pe‐trus propter fidem, ſeu Petrus ut fidelis, eſt funda‐mentum, & petra Eccleſia: id quod etiam docet Maldonatus, qui recte addit, ſic ſapere dici, in fide unius hominis funda‐tam eſſe rem publicam.

363. Ob. 2. Christus *Matth. 18. v. 17.* dixit omnibus, adeoque etiam Petru, illa verba: *Si non audierit eos, dic Eccleſia;* ergo etiam ipſe Pontifex debet cauſas gra‐ves deferre ad judicium Eccleſia, nec ipſe eſt ultimus infallibilis iudex. Confirm. *Jo‐an. 21. v. 17.* Christus Petru tantum dixit: *Paſce oves meas:* non vero: *Paſce omnes oves meas:* ergo non eſt universalis omni‐um paſtor. Resp. 1. Cum ibi non agatur de grauiffimis cauſis, ſed de erroribus etiam particularium, non poſteſt ibi per Eccleſia intelligi Eccleſia universalis, vel Concili‐um generale.

Ratio hujiſt eſt; quia aliaſ ab omni Pa‐pa judicio, particularē quamlibet perfo‐nam concerne‐te, poſſet appellari ad Con‐ciliū, etiam à quibuscumque privatis per‐fonis: imo vel nunquam, vel vix unquam poſſet ipſe Papa definitivè iudicare, ſed de‐beret omnia ad Conciliū reſerve: quod nee quivis parochus debet in omni cauſa facere. Unde, ut diſcum *n. 334.* ibi per Eccleſiam à SS. Patribus intelligitur etiam Eccleſia particularis, vel Prælatus ipſius. Et hinc etiam, qui contumaciter non audit Eccleſiam particularē, vel Episcopum, poſt iſſictam excommunicationem vitan‐dus eſt, tanquam ethnicus, & publicanus: quos nempe Judæi vitabant, ceu excommu‐nicatos.

Ex quo quidem, tanquam ex argumen‐to a minori ad maius, rite iſſertur, magis vitandum eſſe eum, qui non audierit Eccle‐ſiam universalē: ſed non iſſertur, ibi per Eccleſiam neceſſariò intelligendam eſſe Eccleſiam universalē: quin imo, ſi per Eccleſiam intelligi poſteſt Episcopus particularis, quanto magis Summus Pontifex? In forma neg. ant. quatenus dicit, etiam Petru, ſeu Summum Pontificem, illud diſcum Chriſti, con‐cernere. Ad conſirm. retorq. argum. Christus de ſe ipſo dicit *Joan. 10. v. 14.* *Cognosco meas:* id eſt, oves: ergo non co‐gnoscit omnes. in forma. neg. conf. Audi S. Bernardum *l. 2. de conſideratione c. 8.* *Paſce oves meas.* Quas? illius, vel illius populos civitatis, vel regionis, aut certi regni? Oves meas inquit. Cui non plau‐num, non deſignaſſe aliquas, ſed aſſignaſſe omnes? Nihil excipitur, uoi diſtinguitur nihil.

364. Ob. 2. SS. Patres contradicunt noſtræ aſſertioni: ergo: ant. prob. ſic S. Hieronymus *l. 1. contra Jovinian. c. 14.* ait, aequè ſuper omnes Apoſtolos, Eccleſiam ſolidatam eſſe, omnesque accepitſe claves re‐gni

gni ecclorū. Idem ep̄stol. 85. ad Evagriū. ait, Episcopum, sive Romæ, sive alibi fuerit, ejusdem esse meriti, & ejusdem sacerdotii. S. Augustinus l. 1. de baptis. contra Donatistas. c. 18. ait, quæstionem illam, de valore baptisni hæreticorum, fuisse controversam, usque ad Concilium generale: & tamen S. Stephanus Papam eam definiebat. S. Ambrolius l. 3. de sacram. c. 1. ait, se cupere quidem in omnibus sequi Ecclesiam Romanam: tamen aliqua alibi rectius servari, & à se etiam recte custodiri.

Ipse Gelasius Papa Romanus ep̄st. 4. seu commonitorio ad Faustum apud Binium tom. 2. Concil. mibi fol. 236. videtur dicere, quod Papa debebat, suas definitiones facere juxta formam synodicam; nam hac ratione videtur defendere recte factas: ergo ad Infallibilitatem earum definitionum requiritur synodus. Patres etiam Concilii Africani in ep̄stola sua ad Cælestinum Papam ajunt: *Nisi forè quisquam est, qui creditat, uni cuilibet posse DÉUM nostrum exanimis inspirare iustitiam, & innumerabilibus congregatis in Concilium sacerdotibus denegare:* quibus verbis satis insinuant, DEUM magis assistere Concilio, etiam provinciali, quam uni tantum Pontifici Romano: quem propterea rogant, ne appellantes, à suo Concilio ad Apostolicam Sedem, deinceps admittat: ergo multò magis sentiunt, DEUM magis assistere Concilio generali, quam soli Romano Pontifici.

365. Rep. neg. antec. ad prob. explico Patres. S. Hieronymus priore loco tantum vult, Apostolos in Apostolatu, & potestate ordinis, fuisse æquales: non verò in potestate jurisdictionis; & hinc ibi addit: *Tamen propterea inter duodecim unus eligitur, ut capite constituto, schismatis tollatur occasio.* Altero autem loco idem S. Hieronymus iterum tantum vult, dari inter omnes Episcopos, ubi cùnque sint, æqualitatem quoad potestatem ordinis: non verò quoad potestatem jurisdictionis, ut dictum n. 344.

Quod attinet ad S. Augustinum, hic S. Doctor ideo dicit, eam questionem de baptismo hæreticorum controversam mansisse, usque ad Concilium generale; quia, licet S. Stephanus jam prohibueret, rebaptizari baptizatos ab hæreticis, tamen S. Augustino videbatur, eousque nihil absolute definiti. Hoc videtur colligi ex ipso S. Augustino l. 5. de baptis. contra Donat. c. 25. ubi dicit: *Vicit tamen pax Christi in cordibus eorum, ut in tali disceptatione nullum inter eos malum schismatis oriretur.* Quare nullum schisma inter SS. Stephanum, & Cyprianum, est ortum: consequenter non se invicem habebant pro hæreticis: nec etiam S. Stephanus S. Cyprianum unquam à sua communione removit. Quamvis enim S. Augustinus loc. mod̄ cit. innuat, S. Stephanum putasse abstinentes, seu à communione separandos eos, qui hæreticos rebaptizarent, non tamen dicit, eum omnes actu excommunicasse: quamvis etiam Firmilianus (in sua ad S. Cyprianum ep̄stola, qua-

ep̄t 75. inter ep̄stolas S. Cypriani edit. Antwerp. Oper. S. Cyprian. an. 1589.) innuat, S. Stephanum excommunicasse eos, qui suo decreto non obedirent: atque in argumen- to eidem ep̄stola prefijo citetur ep̄stola S. Dionysii Alexandrini, ex qua colligitur, S. Stephanum, huic ipsi Firmiliano, Casarea Cappadocum Episcopo, & aliis etiam Episcopis, scriptissime, se iis non communicatum, quamdiu hæreticos rebaptizarent: tam- men non sequitur, S. Stephanum eodem modo quoque egisse contra S. Cyprianum, totius Africæ Primatē. Et certe, cūm schisma inter eos ortum non sit, teste S. Au- gustino modo citato, verosimilius est, S. Stephanum se à S. Cypriano non separasse. Accedit, quod etiam intentetur, imo etiam feratur excommunicatio, non tantum contra eos, qui definitionibus fidici, sed etiam contra eos, qui decretis morum non obe- diunt. Sed de S. Cypriano plura n. 366.

Quod autem idem S. Augustinus va- riis locis videatur afferre, quod in causa Cæciliani, post alia, etiam Romani Pontifi- cis judicia, restet Concilium plenarium, ni- hil contra nos probat; nam causa Cæciliani non erat quæstio juris, sed puri facti, scilicet, an is bene, vel male, esset ab Africanis depositus: in tali autem quæstione Papa non est infallibilis, neque etiam Concilium generale: attamen aliquando in tali causa ju- dicium Concilii, utpote plurimum pruden- tum, potest esse majoris ponderis, quam solius Papæ: saltem potest (ut loquitur Episcopus Meldensis, Orator Regis Gallie ad Eu- genium IV.) habere majorem autoritatem reputationis: de quo vide n. 345.

S. Ambrosius loquitur de consuetudine la- vandi pedes, quæ est arbitaria, & accidenta- lis: non autem loquitur de talibus consuetu- dinibus, vel cæremoniis, aut rebus, quæ ab Apostolis, sub obligatione universali, in- troducedæ sunt, quæque Ecclesia Romana obseruat: & in accidentalibus differre potest Ecclesia una ab alia. Gelasius per verba juxta formam synodicam aliud non intelligit, quam juxta statuta Conciliorum: nec dicit, id necessarium fuisse, sed tantum factum fuisse: & arguit contra inferiore Episco- pos, qui volebant absolvere eum (nempe Acatium) quem Apostolica Sedes damna- verat: de cetero ibi primatum Sedis Apo- stolica fortissimè tuerit. Ad Concilium Africanum respondeo, ibi agi de quæstio- ne puri facti, an scilicet Apolarius eorum scelerum fuerit reus, de quibus in illo Concilio fuerat condemnatus: non autem agi de judicio fidei. Sed neque omnia in ea ep̄stola sunt infallibiliter tenenda; nam li- cet illud Concilium, ut sumitur ex C. de libellis dif. 20. sit à Leone IV. confirma- tum, tamen confirmatio se tantum exten- dit ad canones: non autem ad ep̄stolas, ut observat Bellarminus tom. 1. controv. 3. de Romano Pontifice l. 4. c. 7.

366. Dices 1. Saltem S. Cyprianus l. de unitate Ecclesiæ docet, Christum post re- surrectionem dedisse Apostolis parem po-

testatem. Idem l. 2. epist. 1. (alias est epistola 72.) ad Stephanum Papam ait: *Cum habeat in Ecclesia administratione, voluntatis sue arbitrium liberum unusquisque prepositus, (hoc est Episcopus) rationem aetatis sui Domino redditurus.* Idem Romanos Pontifices in hac epistola, & alias, tantum Collegas, Fratres, & Cöepiscopos, nominare solitus est: eosdem etiam quandoque reprehendit, maximè Stephanum in epistola 74. ad Pompeium (quæ ab aliis annumeratur tractatibus) in qua sententiam Stephani de non rebaptizandis hæreticis, vocat *erorem*: ergo sententia nostra est contra S. Cyprianum.

Resp. S. Cyprianus l. de unitate Ecclesie. sic habet: *Loquitur Dominus ad Petrum: Ego tibi dico, inquit, quia tu es Petrus. & super istam petram adificabo Ecclesiam meam, & porta inferorum non vincent eam.... Et iterum eidem post resurrectionem suam dicit: Pascœ oves meas. Super illum unum adificat Ecclesiam suam, & illi pascendas mandat oves suas. Et quamvis Apostolis omnibus, post resurrectionem suam, parem potestatem tribuat, & dicat: *Sicut misit me Pater, & ego mitto vos: Accipite Spiritum Sanctum: si cui remiseritis peccata, remitteruntur illi: si cui tenueritis, tenebuntur: tamen, ut unitatem manifestaret, unam cathedram constituit, & unitatis ejusdem originem, ab uno incipientem, sua auctoritate dispositit.* Hoc erant usque & ceteri Apostoli, quod fuit Petrus, pari confortio prediti, & honoris, & potestatis: sed exordium ab unitate proficiuntur. Primatus Petro datur, ut una Christi Ecclesia, & cathedra una monstretur. & post pauca: *Qui Ecclesia renitur, & ressistit: qui cathedram Petri, supra quam fundata est Ecclesia, deserit, in Ecclesia se esse confidit?* iterum epist. 73. ad Jubaianum (quæ ab aliis annumeratur tractatibus) ait: *Petro primum Dominus, super quem adiecit Ecclesiam, & unde unitatis originem instituit, & ostendit, potestatem istam dedit, ut id solveretur in caelis, quod ille solvisset in terris.**

Ex quibus in primis patet, S. Cyprianum agnoscere, super S. Petrum fundatam esse Ecclesiam, adeoque ipsum infallibilem fuisse; alias quomodo super ipsum fundatur Ecclesia, quæ debet esse *columna, & firmamentum veritatis.* 1. Timoth. 3. v. 15. Patet deinde, S. Cyprianum non adstruere omnimodam aequalitatem, inter S. Petrum, & alios Apostolos: sed tantum aliquam qualitercumque in aliquo genere, e.g. in potestate remittendi peccata (cujus loc. cit. de unit. Eccles. meminit) vel in potestate instituendi, & regendi varias Ecclesias particulares &c. quæ potestas fuit Apostolis a Christo extraordinariè tradita; nam si omnino alii Apostoli pares fuissent Petro potestate, quin & honore, quomodo Petro fuisset datus *primatus?* quomodo *super illum unum adificata* fuisset Ecclesia? Sed neque etiam S. Cyprianus epist. 72. ad Stephanum vult,

quemlibet Episcopum esse ab omni alio superiore, præterquam DEO, exemptum; sic enim nec Concilio generali esset subjectus: sed tantum vult, quemvis Episcopum potestate sua ordinaria posse, in sua Ecclesia particulari, varia ad disciplinam pertinente ordinare, quorum rationem aliis dare non beat.

S. Augustinus l. 2. de bapt. contra Do-
nat. c. 18. & l. 3. c. 3. ait, eum loqui de iis re-
bus, quæ needum erant, sive per Concilium
generale, sive per Pontificem, clare determi-
natæ. Hinc Petitdidier in tr. de author. &
infall. Pont. c. 6. ait, S. Cyprianum questionem
de rebaptizandis hæreticis, non respe-
xisse, tanquam questionem fidei, sed tan-
tum tanquam questionem de disciplina Ec-
clesiastica, vel moribus, aut consuetudini-
bus, in quibus possunt Ecclesiæ particulares
differre: & hinc existimâsse, fidem non laeti,
quidquid circa eam rem fentiat, aut aga-
tur; alias enim debuisset S. Cyprianus ab
illorum, qui aliter sentirent, tanquam ab
hæreticorum communione, se separare,
quod minimè fecit; nam epist. ad S. Ste-
phanum supra cit. sub finem sic scribit: Ca-
terum scimus, quosdam, quod semel imbi-
rint, nolle deponere, nec propositum sumptu-
cile mutare, sed salvo inter collegas pacis,
& concordia vinculo, quedam propria, qua
apud se semel sint usurpata, reiunere. Quo
in re nec nos vim cuiquam facimus, aut le-
gem damus. & in epist. ad Jubaianum supra
cit. sub finem. ait: *Hac tibi breviter pro
nostra mediocritate rescripsimus, frater
charissime, nemini prescriptentes, neque
prejudicantes, quo minus unusquisque Epis-
coporum, quod putat, faciat, habens ar-
bitrii sui liberam potestatem.* Nos, quan-
tum in nobis est, proper hæreticos cum col-
legis, & coëpiscopis nostris, non contendimus,
cum quibus Divinam concordiam, &
Dominicam pacem tenemus.

Jam quod attinet ad id, quod S. Cy-
prianus Pontifices Romanos vocet Colle-
gas, vel Fratres, nihil probat; nam reverata-
les sunt, eti superiores. Sic quoque S. Am-
brosius epistolam 7. ad Syricum Papam hoc
titulo inscribit: *Domino Dilectissimo Fratri*
&c. & in eadem epistola paulò inferiori ite-
rum ait: *Laudamus hoc Domine Frater.* At,
quia eum vocat Dominum: quia ibidem di-
cit, eum custodiore pia devotione ovile Chri-
sti: quia infra addit: *Quos Sanctitas Tu-
damnavit, scias, apud nos quoque secundum
judicium tuum esse damnatos;* hoc est, apud,
aut per Concilium Mediolanense, cuius nomi-
ne scribitur: adeoque ait, istud Papæ judicio
fuisse obsecutum: haec, inquam, sat ostendunt,
quod S. Ambrosius Syricum, non tanquam
parem, sed tanquam superiorum respiciat.

At verò, quod attinet ad sententiam S.
Cypriani, de invaliditate baptismi, ab hæreti-
cis collati, utique in ea erravit, ut modò to-
ta docet Ecclesia: hæreticus tamen minimè
fuit; quia, ut diximus n. 36s. nihil adhuc
erat definitum. Culpa quidem hac in re
S. Cyprianus, utpote etiam homo, non ca-
ruic,

ruit, falem veniali, (quamvis aliqui gravioris eum delicti reum faciant) quia parere debuisset Pontifici, serio praepcienti: at culpam per poenitentiam, & martyrium delebit. In forma ad hanc objectionem. neg. conf. S. Cyprianus non abnegavit Romano Pontifici infallibilitatem in questionibus fidei: sed tantum putavit, posse in re quadam, ad disciplinam Ecclesiasticam tantum, ut ipse putabat, spectante, recedi à praxi, & usu Romanæ Ecclesiae: in qua tamen re erravit.

Dices 2. Universitas Parisiensis, & Conventus Cleri Gallicani, reprobavit nostram sententiam: ergo. Resp. 1. Gallia antiquior, praesertim ante funestum schisma, tandem in Concilio Constantiensi extinctum, longè aliter sensit: imo etiam postea: certè Petrus didier tract. de author. & infallib. Sum. Pontif. c. 14. referri scriptum Gallicum Conventus Cleri Gallicani an. 1626. ad omnes regni Episcopos, in quo sic scribitur de Summo Pontifice: *Is enim successor est Petri, a quo Apostolatus, Episcopatusque initium, originemque sumpserunt, & super quem Christus IESUS Ecclesiam suam fundavit, quando illi claves regni caelorum, atque infallibilitatis donum in causa fidei reliquit: quam non sine ingenti miraculo immobilem, illibatamque, in ejus successoribus durare etiamnum videmus.* Unde ingens illa in Romanorum Pontificum decretis, mandatisque amplectendis, apud omnes fideles, & orthodoxos, observantia profecta est. Resp. 2. ad hanc objectionem jam responsum esse satis n. 345. & iterum ad abundantiam respondendum a. n. 372.

367. Ob. 4. Ex eo, quod S. Petrus habuerit infallibilitatem, non sequitur, quod eandem habeant successores ejus: ergo. prob. ant. etiam Episcopi reliqui sint successores Apostolorum, non tamen habent omnem etiam jurisdictionem, potestatem, vel prærogativam, quam habuerunt Apostoli: rursus S. Petrus habuit potestatem patrandi miracula, & denum linguarum, quæ non habent omnes ejus successores: ergo. Confir. S. Paulus etiam fuit Episcopus Romanus, & cum S. Petro constituit unum caput, unum Ecclesiae universalis verticem: ergo etiam successores S. Pauli deberent esse infallibles. Resp. neg. ant. ad prob. conc. ant. neg. conf. Probavimus, debere dari perseveranter in Ecclesia DEI regulam aliquam fidei infallibilem; hanc enim exigit recta ejus gubernatio: ergo ibi datur, ubi inveniuntur speciales promissiones, specialis oratio pro fidei constantia, constitutio fundamenti Ecclesiae, primatus, & commissio gregis Dominici: quæ sunt in Petro, & quidem tanquam jura ordinaria, atque annexa officio, quæ transeunt ad successores.

At vero virtus patrandi miracula, co ipso, quod non fuerit ordinariæ adeò necessaria, ad conservationem, & gubernationem Ecclesiae, non debuit esse potestas ordinaria Petri: sed potuit esse extraordinarium privilegium, quod non transit ad successores;

nec enim opus est absolutè, ut sub quovis Pontifice fiant miracula, modò aliquando fiant; hinc debuit ea potestas alligari potius uni, quam alteri. Pariter, quæ fuere in Petro jura ordinaria, fuere privilegia extraordinaria in ceteris Apostolis; quia ipsi non fuerunt eodem modo caput, fundamentum, & pastores universales Ecclesiae; quamvis enim dicatur, quod acceperint à Christo immediatè potestatem Ecclesiasticam, etiam sine determinatione ad certa loca, tamen Petrus antecelluit; quia ipse non præcisè ut Apostolus, sed ut fundamentum, & caput Ecclesiae, habuit auctoritatem in ipsis Apostolis, eosque regere, ilisque præcipere potuit.

368. Quod autem Apostoli non haberint ea omnia ut Petrus, quasi ordinaria jura, & annexa officio, probatur etiam à posteriori; quia plurimi Episcopi, earum etiam Ecclesiarum, quas fundarunt alii Apostoli, lapsi sunt in errores: imò facti sunt haeresiarchæ: quod de nullo Romano Pontifice probari potest. Ad confirm. neg. ant. Haec, & similes propositiones, editæ anno 1645. (quæ etiam inveniuntur in libro Antonii Arnaldi de frequenti communione) si significant omnimodam æqualitatem inter SS. Petrum, & Paulum, sine subjectione S. Pauli ad S. Petrum, in potestate suprema, est haeretica, ut definivit Innocentius X. 25. Januarii anno 1647. Unde de successoribus S. Pauli (si tamen strictè loquendo aliquos habuit; quia nullius Ecclesiae particolare curam gessisse videtur, sed omnium gentium doctorem totâ vitâ egisse) loquendum est, sicut de aliorum Apostolorum successoribus: imò nec successores S. Petri in cathedra Antiochena, quam non stabiliter ut suam habuit, sunt infallibles: certè multi ibi Episcopi non fuere erroris immunes: at verò successores in cathedra Romana, quam S. Petrus ad mortem usque stabiliter tenuit, ex Conciliis, Patribus, & rationibus plurimis adductis, sunt infallibles.

369. Ob. 5. Papa ut privata persona, potest esse hereticus: ergo potest etiam, aliquam heresin docere, aut definire: ergo non est infallibilis in suis definitionibus. Confirm. Non sumus certi, an ille homo in individuo, qui occupat Sedem S. Petri, sit verè Pontifex, rite baptizatus, ordinatus &c. ergo nunquam sumus certi, an ei sit infallibilitas concessa, adeòque frustra eam DEUS dedisset. Resp. Bellarminus tom. 1. controv. 3. de Romano Pontifice l. 4. c. 6. & seq. neg. ant. eoquod Christus indefectibilem in fide constantiam Petro, & Successoribus ejus, etiam quatenus (ut ipse dicit) sunt personæ privatae, exoraverit à Patre; alias enim vix idonei forent ad confirmandos fratres.

Resp. 2. om. ant. neg. conf. quia, licet DEUS unum possit permettere, non potest stantibus suis promissionibus permettere alterum. Si doctrina, quam proponeret Papa, esset heres aperta, eam non definit ut Pon-

Pontifex: sed Ecclesiae statim palam foret, eum esse hæreticum, &c, si contumaciter errorem teneret, officio suo excidisse: si autem doctrina non esset aperte hæretica, sed adhuc inter Catholicos doctores dubia, Christus permittere non posset, ut Papa ita docens ex cathedra erraret, ne in errorem tota induceretur Ecclesia; unde hoc ipso illa doctrina esset vera. Ad confirm. responsio fusior dabitur infra n. 432.

370. Ob. 6. Si Pontifex est infallibilis, tunc etiam quivis rex in suo regno est infallibilis: sed hoc non est verum: ergo prob. ma. regia, & sacerdotalis dignitas suprema, fuit conjuncta in antiquo testamento: ergo etiam est conjuncta in novo. Confirm. Regi (eadem est ratio de Imperatore) subjectus est sacerdos, etiam summus: ergo rex non est minus infallibilis. prob. ant. Salomoni subjectus fuit Abiathar sacerdos summus, quem etiam sacerdotio privavit. Regum 2. v. 27. imo etiam Christus fuit sub potestate Pilati. Joan. 19. v. 11. ergo multo magis sacerdos, etiam summus, est sub potestate seculari suprema. Resp. Minorem videntur negare Angli, qui saltem aliqui regibus infallibilitatem tribuant, quamvis non omnes; neque enim convenient in religione inter se.

Sed, quidquid aliqui dicant, minor est certissima; neque enim regibus seculi, sed Petro est dictum, ut pascat oves: nec reges, sed Ecclesia est columna, & firmamentum veritatis. Unde etiam primis Ecclesiæ temporibus, nunquam reges, aut imperatores Catholicæ, controversias fidei decidere: sed petierunt à Romanis Pontificibus convocari Concilia, quæ dein promoverunt subsidiis temporalibus, suppeditando currus, & sumptus, Episcopis iter agentibus: quin Constantinus Magnus (ut habent Ruffinus hisp. Eccles. I. 10. c. 2. & Sozomenus I. 2. c. 2. ac alii) tempore Concilii Nicæni, nullo modo voluit, se miscere causis Episcoporum, aut eorum judex esse, à quibus ajebat, se judicari debere. videatur Spondanus anno Christi 325. n. 12.

371. Unde in forma neg. ma. ad prob. dist. ant. dignitas sacerdotalis, & regia, in antiquo testamento fuit conjuncta per accidens, e.g. in Machabæis, vel in sacerdote Heli. conc. ant. fuit conjuncta per se. neg. ant. & conseq. Machabæi tantum per accidens fuere simul principes terreni, & sacerdotes: sicut modò Episcopi Germaniae sunt magni principes, etiam quoad secularem potestatem: qualis etiam est Romanus Pontifex: nec tamen iste ut princeps, sed ut Sacerdos Summus, habet infallibilitatem, quam habuere Pontifices antecessores, antequam tantum dominium acquisivissent.

Ad confirm. neg. ant. quidquid sit de conseq. Factum illud Salomonis, vel contigit ex speciali commissione DEI, ut impleretur propheta contra domum Heli; sicut ibidem dicitur: vel exemplum Salomonis, non recte operantis, non est imitandum.

Ad illud de Christo Domino: Resp. esse absurdissimum dicere, quod subjectus fuerit Pilato Christus, Rex regum, & Dominus dominantium: nec id probatur ex illis verbis Joan. 19. v. 11. Non haberes potestatem aduersum me ullam, nisi tibi datum esset desuper; nam per ea Dominus tantum dicere voluit, Pilatum non habitur in se potestatem, etiam tantum de facto, & apparenter talem, nisi DEUS eam permitteret: non autem voluit dicere, quod Pilatus in se habeat potestatem de jure.

ARTICULUS X.

An infallibiles etiam sint Definitiones Pontificie ante consensum Ecclesie.

372. Quid hinc est, an, quando Pontifex aliquid definit ex cathedra, ut hoc infallibile sit, debeat, saltem extra Concilium, tota Ecclesia eam definitionem acceptare, admittere, & consentire: & hoc videntur voluisse illi Gallæ Praefules, qui in suo Conventu anno 1682. statuerunt propositionem citatam n. 356. quam tamen post decennium, in sua ad Innocentium XII. epistola, revocasse dicuntur, ac declarasse, à mente sua alienum fuisse, quidquam decernere: & addidisse hæc verba: *Quidquid circa Ecclesiasticam potestatem, & Pontificiam autoritatem, decretum censeri potuit, pronon decreto habemus.* ita P. Pichler in *Papatum unquam errante.* a. 5. §. 4. n. 10. ubi ait, eam epistolam exhibere *Regale Sacerdotium:* editum in monasterio S. Galli anno 1693. in fine ultimi libri: quam editionem, et si multum quatam, obtinere non potui: quæ autem jam anno 1684. prodiit, eam epistolam neendum exhibet. Moderni autem Episcopi Gallæ in sua ad regem epistola anno 1728. qua editum quoddam Consilium Juridicum quorundam Advocatorum Parisiensium confutant, dicunt, se esse multum elongatos ab eo, quod sentiant, aut dicant, quod ad ferendam, vel acceptandum judicium circa fidem, non sit opus examine, vel discussione, aut libertate: quæ dicta, an intelligi vellent de iudicio, aut definitione Pontificis, in Galliam missa, vel an tantum de aliquo suo iudicio, vel de aliquo, in Concilio universalis, ab ipsis una cum Pontifice ferendo, nolim decidere.

373. Si dicere vellent, non debere acceptari submissas Pontificias definitiones, sine prævio earum examine, à nobis recedent: quin etiam à Cardinale Noaillio in suis ad Clementem XI. literis anno 1711. (quas exhibet *Viva trutina Theologica* tom. 2. p. 4. in proæmio) quibus memoratus Cardinalis testatur, Clerum Gallicanum in suo Conventu Constitutionem *Vineam Domini Sabaoth* non aliter voluisse recipere, quam maiores ipsius, præcedentium Pontificum Bullas: nec sibi arrogasse jus eam examinandi: nec docere, nec sentire voluisse, accepta.